RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 96.811 van 21 juni 2001
in de zaak A. 98.262/VII-23.117.

In zake : 1. Marc LAMOTTE,
2. Marcel PLAS,
3. Rik DESMET,
4. Jean-Pierre DE SMEDT,
5. Rik DE BAERDEMAEKER,
6. Paula VAN DEN EYNDE,
die woonplaats kiezen bij
advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Dansaertstraat 92.

tussenkomende partij :

de n.v. GILSIM,
gevestigd te BRECHT,
Vijf Gezusterslaan 24

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc LAMOTTE, Marcel PLAS, Rik DESMET, Jean-Pierre DE SMEDT, Rik DE BAERDEMAEKER en Paula VAN DEN EYNDE op 11 december 2000 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 24 augustus 2000

van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat de n.v. GILSIM had ingesteld tegen het besluit van 27 maart 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse houdende weigering van de vergunning voor het exploiteren van een dierenpension voor 300 honden en 100 katten, gelegen aan de Elshout 5 te Asse, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en aan de n.v. GILSIM de vergunning wordt verleend om op bovenvermeld adres een dierenpension voor maximum 160 honden en 100 katten te exploiteren;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 april 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JONGBLOET die, loco advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat K. DE BRUYN die, loco advocaat C. VAN CAUTER verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>Rechtspleging</u>

Overwegende dat met een verzoekschrift van 2 januari 2001 de n.v. GILSIM vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

2. <u>Feitelijke gegevens van de zaak</u>

Overwegende dat de feitelijke gegevens in de huidige stand van het geding als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Op 29 december 1999 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse een aanvraag in voor het exploiteren van een dierenpension annex inrichting voor het kweken

van honden, met het bijbehorende lozen van 80 m³/jaar bedrijfsafvalwater en het winnen van 80 m³/jaar grondwater, te Asse, Elshout 5.

Het dierenpension zal ondergebracht worden in de gebouwen van een voormalige varkenshouderij.

2.2. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag, dat gehouden wordt van 22 januari 2000 tot en met 22 februari 2000, worden 153 bezwaarschriften, waarvan 143 identieke, ingediend.

2.3. Met een besluit van 27 maart 2000 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse de gevraagde vergunning.

De vergunningsweigering is hoofdzakelijk ingegeven door stedenbouwkundige motieven.

2.4. Op 4 mei 2000 tekent de tussenkomende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant beroep aan tegen de weigering van de gevraagde milieuvergunning.

In het beroepschrift wordt onder meer het volgende gesteld :

> "Dat vooreerst in het bestreden besluit ten onrechte gesteld werd dat de milieuvergunningsaanvraag niet verenigbaar zou zijn met de ruimtelijke en de stedenbouwkundige voorschriften.
>
> Dat de percelen waarop de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft, volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, gelegen zijn in het agrarisch gebied.
>
> Dat overeenkomstig de omzendbrief RO/97/5 kennels met uitgeruste hokken voor minstens 100 dieren uitdrukkelijk als para-agrarische bedrijven en

derhalve als toelaatbaar in het agrarisch gebied moeten worden aanzien.

Dat inderdaad volgens dezelfde omzendbrief ernaar moet worden gestreefd om deze para-agrarische bedrijven slechts toe te laten in delen van het agrarisch gebied, welke vanuit landbouwkundig oogpunt reeds structureel zijn aangetast, zodat de inplanting niet schaadt aan de bestaande bedrijven.

Dat in casu de vergunning gevraagd werd m.b.t. de bestaande (weliswaar aan te passen) gebouwen van een verlaten varkenshouderij.

Dat ter plaatse een verwevenheid van functies voorkomt zoals o.a. een voetbalterrein, een afbraak-bedrijf en een tuinbouwbedrijf.

Dat de gevraagde inplanting derhalve aanvaardbaar is.

Dat in casu het college van Burgemeester en Schepenen de vergunning in ieder geval ten onrechte heeft geweigerd door te verwijzen naar residentiële bewoning, terwijl in het agrarisch gebied de te realiseren doelstelling landbouw is en residentiële bewoning slechts als uitzonderlijke gebruikswijziging en mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan, kan worden toegestaan".

Het beroep wordt ontvankelijk verklaard op 16 mei 2000.

2.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Het advies van de gezondheidsinspectie, van 15 juni 2000, is gunstig.

b. Eveneens op 15 juni 2000 adviseert het bestuur milieuvergunningen ook gunstig over de aanvraag.

c. Door de afdeling water wordt een gunstig advies verleend over de winning van grondwater.

d. Door de provinciale milieuvergunningscommissie, tenslotte, wordt op 2 augustus 2000 voorgesteld om de vergunning gedeeltelijk te verlenen (namelijk voor 160 honden en 100 katten : “aantal dat kan gehuisvest worden in de stallen waarvoor het uitvoeringsplan is bijgevoegd”).

2.6. Met het bestreden besluit van 24 augustus 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt het beroep gedeeltelijk gegrond verklaard en wordt aan de tussenkomende partij de vergunning verleend voor het exploiteren van een dierenpension voor maximaal 160 honden en 100 katten (aldus wordt de vergunning slechts gedeeltelijk verleend wat betreft het gevraagde aantal honden);

3. <u>Ontvankelijkheid van de vordering</u>

3.1.1. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partijen als volgt het belang van de verzoekende partijen betwisten :

De verwerende partij werpt op dat het schorsingsverzoek ingesteld is door zes verschillende verzoekende partijen die “allen een verschillend belang hebben” en dat dat belang geenszins verduidelijkt wordt door de partijen, behalve onrechtstreeks door melding te maken van het feit dat ze tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag een bezwaarschrift hebben ingediend.

In het bijzonder wat de vijfde verzoekende partij betreft is er sprake van “belangenvermenging”

omdat die verzoeker tegelijk schepen is in de gemeente Asse.

Tenslotte woont de vierde verzoeker thans niet ter plaatse, maar wel te Dilbeek.

De tussenkomende partij betwist eveneens het belang van de vierde verzoeker, om dezelfde reden;

3.1.2. Overwegende dat niet wordt betwist dat alle verzoekende partijen ofwel in de onmiddellijke omgeving van de kwestieuze hinderlijke inrichting wonen, ofwel, wat de vierde verzoeker betreft, er een eigendom bezitten; dat deze partijen aldus belang hebben bij hun vordering; dat het feit dat de vijfde verzoeker tevens schepen is in de betrokken gemeente ter zake niet relevant is;

3.2.1. Overwegende dat de verwerende partij de tijdigheid van de vordering als volgt betwist :

Zij wijst er in haar nota op dat het bestreden besluit reeds dateert van 24 augustus 2000, terwijl de vordering eerst op 11 december 2000 aanhangig is gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier zou nochtans blijken dat op 1 september 2000 aan “de diverse betrokken partijen” kennis is gegeven van het bestreden besluit zodat in elk geval de vijfde verzoeker, die deel uitmaakt van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse, vanaf begin september kennis had van het bestreden besluit.

De tussenkomende partij voert aan dat de beroepstermijn begon te lopen vanaf 14 september 2000,

zijnde de dag volgende op de eerste dag van de aanplakking van het bestreden besluit;

3.2.2. Overwegende dat deze excepties om de volgende redenen worden afgewezen :

De verzoekende partijen, inclusief de vijfde verzoeker, treden allen op in hun hoedanigheid van omwonende van de vergunde inrichting.

Als dusdanig waren zij voor de kennisname van de bestreden milieuvergunning aangewezen op de bekendmaking ervan (artikel 50, 4°, b), juncto artikel 31 van Vlarem 1).

Er wordt niet betwist dat het bestreden besluit door aanplakking bekendgemaakt is van 13 september 2000 tot en met 13 oktober 2000.

Wanneer de bekendmaking bestaat uit de verplichting om de genomen beslissing gedurende een welbepaalde periode aan te plakken, gaat de termijn van zestig dagen om bij de Raad van State beroep in te stellen slechts in na afloop van die bekendmakingsperiode (en dus niet, zoals de tussenkomende partij ten onrechte stelt, vanaf de eerste dag van de aanplakking).

In casu is die termijn ingegaan op 14 oktober 2000. Het verzoekschrift tot schorsing is ingediend op 11 december 2000, dit wil zeggen binnen de vervaltermijn van zestig dagen;

4. Gegrondheid van de vordering

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Ernstig middel

4.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, dat de partijen met betrekking tot het eerste middel de volgende argumenten ontwikkelen :

4.1.1.1. Het **eerste middel** wordt in het verzoekschrift als volgt geformuleerd :

> "Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 2 van de voor het Vlaamse Gewest gecoördineerde Stedenbouwwet, uit de schending van het K.B. van 7 maart 1997 houdende vaststelling van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, uit de schending van artikel 11.4.1. van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, uit de schending van artikel 52, 3° van het Vlarem 1-besluit, en uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betref-

fende de uitdrukkelijke motiveringsplicht der be stuurshandelingen.

Doordat bij het bestreden besluit de milieuvergunning wordt verleend voor de uitbating van een dierenpension voor max. 160 honden en max. 100 katten en het kweken van honden.

Terwijl het perceel waarop de bestreden milieuvergunning betrekking heeft, gelegen is in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, waar overeenkomstig de vigerende bestemmingsvoorschriften slechts plaats is voor de voor het landbouwbedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.

En terwijl ook een milieuvergunningsaanvraag dient getoetst te worden aan de geldende planologische voorschriften.

En terwijl een dierenpension onmogelijk als een agrarisch of para-agrarisch bedrijf kan worden beschouwd, nu hierbij geen sprake is van een grondgebonden karakter van het bedrijf, een nauwe relatie met het landbouwproductieproces of een stricte relatie met de voortgebrachte landbouwproducten.

En terwijl immers niet kan worden betwist dat een honden- en kattenpension vreemd is aan de landbouw, en zuiver commercieel en dienstverlenend van opzet is (cf. R.v.St. VAN DEN BUSSCHE, nr. 64.754, 25 februari 1997).

En terwijl in casu, naast de agrarische bestemming, ook het criterium van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening niet mag veronachtzaamd worden door de besturen die kennis nemen van aanvragen die zich beroepen op het para-agrarisch karakter van de geplande activiteiten.

En terwijl de concrete argumenten die verzoekers betreffende de inplanting, de omvang, de aard en de hinderlijkheid van het dierenpension hebben ontwikkeld in hun bezwaarschriften, in het bestreden besluit niet afdoende worden weerlegd.

En terwijl de motivering aangaande de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening in het bestreden besluit totaal ontbreekt, niettegenstaande de uitgebreide beschouwingen die verzoekers daaraan hadden gewijd in hun bezwaarschriften”;

4.1.1.2. De **verwerende partij** repliceert in haar nota :

"Wat dit middel betreft kan ook reeds verwezen worden naar de reeds hoger opgenomen verwijzing naar de formele motivering en evaluatie in de bestreden beslissing.

Hierbij kan verwezen worden naar het standpunt van de hogere overheid ivm de toepasselijkheid van de desbetreffende regelen, en meer bepaald naar de volledige tekst van het standpunt van de desbetreffende bevoegde minister voor R.O. (vragen en antwoorden nr. 1 dd. 4 oktober 1996) :

'In een woongebied met landelijk karakter kunnen kleinere hondenpensions wel worden aanvaard mits de lokale omstandigheden daarvoor geschikt zijn. Dit wil zeggen : geïsoleerde ligging, weinig of geen verkeer, verspreide bebouwing en dun bevolkt.

Grotere pensions kunnen eventueel in kleine geïsoleerde industriegebieden (meer specifiek de KMO-gebieden) of uithoeken ervan worden opgericht, indien de ligging ervan zodanig is dat er weinig of geen verkeer is te verwachten.

Grotere pensions vergen eigenlijk een geïsoleerde vestiging in agrarisch gebied. Ze kunnen in de regel evenwel niet als nieuwe vestiging in agrarisch gebied worden aanvaard, gelet op de huidige situatie van het agrarisch gebied. Ik denk daarbij aan de aanwezigheid van grote aantallen gedesaffecteerde bedrijfszetels, de toegekomen suburbanisatiedruk op het gebied, de nood aan vrijwaring van de externe landbouwstructuren, de groeiende vraag naar het behoud van de open ruimte. Ook vormt een hondenpension geen zuiver agrarisch of zuiver para-agrarisch bedrijf, maar wel een agrarisch-verwant bedrijf.

Ze kunnen wel worden aanvaard in agrarisch gebied in bestaande bedrijfsgebouwen of gedesaffecteerde landbouwzetels (verlaten bedrijfsruimten).

De aanwezige bedrijfsgebouwen kunnen hiertoe rechtstreeks in gebruik worden genomen en eventueel worden aangepast of uitgebreid indien de noodzaak bewezen is. Wel zal de gevraagde vestiging nog door de afdeling Land van Aminal worden getoetst aan de inpasbaarheid/aanvaardbaarheid

ten opzichte van de plaatselijke externe landbouwstructuren.

Dit wil zeggen dat de agrarische bestemmingsverwezenlijking van het omgevend landbouwgebied niet in het gedrang mag worden gebracht. In dit opzicht vallen de eigenlijke inrichtingen van de hondenpensions zelf niet onder de volumebeperkingen van het decreet van 13 juli 1994 inzake artikel 79 op de zonevreemde constructies.

Deze beperkingen gelden echter wel ten aanzien van het residentieel gebruik (de woning dus) en ander zonevreemd gebruik. Ze gelden niet ten aanzien van constructies voor het kweken van dieren of planten en het houden van dieren (met uitzondering van recreatieve doeleinden)'.

Dit standpunt werd nogmaals bevestigd in 'Vragen en Antwoorden' nr. 11 dd. 7 maart 1997 (vraag nr. 194) waarbij, wat de verenigbaarheid betreft, verwezen wordt naar de desbetreffende Vlaremvoorwaarden, alwaar enkel verbodsbepalingen opgenomen zijn wat betreft woongebieden, ander dan een woongebied met landelijk karakter.

Wat de toelaatbaarheid van een dergelijke inrichting betreft, deze beoordeeld moet worden door de vergunningverlenende overheid om te besluiten :

'De passende oplossing, die uiteindelijk mee wordt bepaald door de appreciatie in beide bevoegdheidsdomeinen, wordt beoordeeld en voorgesteld in het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, waar vertegenwoordigers van de respectievelijke administraties aanwezig zijn'.

In casu werd een unaniem gunstig advies uitgebracht.

De beslissing werd derhalve genomen conform de desbetreffende regels en toelichtingen (zoals ook in de omzendbrief dd. 8 juli 1997 betreffende inrichtingen in toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen).

Verzoekende partij is zich hier blijkbaar van bewust nu zij in het tweede onderdeel van dit middel erop wijst dat ook het criterium van de verenigbaarheid niet mag veronachtzaamd worden door de besturen die kennis nemen van aanvragen die zich beroepen op het para-agrarisch karakter van de geplande activiteiten.

In het bestreden besluit wordt precies aandacht gegeven aan deze verenigbaarheid en werd trouwens, zoals ook de verzoekers in hun inleidend verzoekschrift aangeven, de vergunning gedeeltelijk beperkt.

Er werden ook concrete maatregelen voorgesteld om risico's voor externe veiligheid, hinder en effecten op het leefmilieu tot een aanvaardbaar minimum te beperken";

4.1.1.3. De **tussenkomende partij** betoogt in haar verzoekschrift tot tussenkomst :

"Overwegende dat bij het bestreden besluit een milieuvergunning werd verleend voor de uitbating van een dierenpension voor max. 160 honden en max. 100 katten en het kweken van honden.

Overwegende dat de plannen van aanleg bindende kracht hebben.

Dat de percelen waarop de bestreden milieuvergunning betrekking heeft, volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, gelegen zijn in het agrarisch gebied.

Dat de agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin; dat behoudens bijzondere bepalingen de agrarische gebieden enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van het bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven mogen bevatten.

Dat overeenkomstig de omzendbrief RO/97/5 kennels met uitgeruste hokken voor minstens 100 dieren uitdrukkelijk als para-agrarische bedrijven en derhalve als toelaatbaar in het agrarisch gebied worden aanzien.

Dat het commercieel opzet de omschrijving als para-agrarisch bedrijf niet uitsluit (R.v.St., 23 november 1995, LESAGE, nr. 56.419).

Dat de stelling dat een bedrijf, om als para-agrarisch bedrijf te kunnen worden beschouwd, een grondgebonden karakter moet hebben en in nauwe relatie moet staan met het landbouwproductieproces en met de voortgebrachte landbouwproducten te restrictief is (R.v.St., 30 maart 1995, LESAGE, nr. 52.608).

Overwegende bovendien dat de vergunde inrichting voldoet aan het criterium inzake goede ruimtelijke ordening.

Dat volgens de omzendbrief RO/97/5 ernaar moet worden gestreefd de para-agrarische bedrijven slechts toe te laten in delen van het agrarisch gebied, welke vanuit landbouwkundig oogpunt reeds structureel zijn aangetast, zodat de inplanting niet schaadt aan de bestaande bedrijven.

Dat de bestreden vergunning werd toegestaan m.b.t. bestaande gebouwen van een verlaten varkenshouderij.

Dat ter plaatse een verwevenheid van functies voorkomt, waaronder een voetbalterrein, een afbraak-bedrijf en een tuinbouwbedrijf.

Dat de vergunde inrichting derhalve geen afbreuk, doet aan de ruimtelijke ordening.

Overwegende tenslotte dat het bestreden besluit uitvoerig gemotiveerd werd en een weerlegging bevat van de tijdens het openbaar onderzoek (in eerste aanleg) ingediende bezwaren.

Dat het bestreden besluit een uitvoerige evaluatie bevat van de aanspraken van het beroepschrift.

Dat het bestreden besluit in zijn feitelijke en juridische overwegingen uitgebreid refereert naar de verenigbaarheid van de vergunde inrichting met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften";

4.1.2. <u>Bespreking van het middel</u>

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

4.1.2.1. Het betrokken perceel ligt in een gebied dat door het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, is bestemd tot agrarisch gebied.

4.1.2.2. Het bestreden besluit steunt op de volgende stedenbouwkundige motieven :

"De inrichting is volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (K.B. van 07.03.1977) gelegen in agrarisch gebied, op een afstand van :

S ca. 1400 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter,
S ca. 1350 m van een woonuitbreidingsgebied,
S ca 140 m van een recreatiegebied (voetbalvelden),
S 80 m van woongebied met landelijk karakter.

De inrichting is gesitueerd in het landelijk gehucht Asbeek.

De ruime omgeving heeft een landelijk en agrarisch karakter.

Een strook landelijk woongebied begint op ca. 80 m van de stallen.

Binnen een straal van 100 m rond de inrichting bevinden zich hooguit vijf woningen alle in het agrarisch gebied. De meest nabije woning vreemd aan de gevraagde inrichting is deze van de exploitant van het aanpalende tuinbouwbedrijf.

Het dierenpension wordt ingericht in een voormalige varkenshouderij (4900 mestvarkens). Het betreft derhalve een reaffectatie van bestaande boerderijgebouwen. Overeenkomstig de toelichting bij het K.B. van 28.12.1972 betreffende de vaststelling van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen wordt een hondenkennel met uitgeruste hokken voor minstens 100 honden beschouwd als een para-agrarische bedrijvigheid.

Bijgevolg kan gesteld worden dat de inrichting die het voorwerp van onderhavige milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met bovengenoemde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.

(...)

Tijdens het openbaar onderzoek (in eerste aanleg) werden volgende bezwaren ingediend (samengevat) :

(...)

S er is geen stedenbouwkundige aanvraag tot bestemmingswijziging van de varkensstallen alsook geen verenigbaarheid van het bedrijf met het agrarisch karakter van het gebied.

(...)

Bespreking van deze bezwaren :

(...)

S Een hondenkennel met ingerichte hokken voor meer dan 100 dieren is wel degelijk planologisch verenigbaar met de bestemming agrarisch gebied; de toelichting bij het gewestplan vermeldt dit tekstueel; door het feit dat de inrichting wordt ondergebracht in bestaande gebouwen van een voormalige grootschalige varkenskwekerij is er helemaal

> geen invloed op het landschap; bovendien is de omgeving op het gewestplan niet ingekleurd als landschappelijk waardevol, in tegenstelling tot wat in sommige bezwaarschriften wordt geponeerd”.

Aldus ging de vergunningverlenende overheid er van uit dat de exploitatie van het betrokken honden- en kattenpension verenigbaar is met de bestemming agrarisch gebied, omdat het een para-agrarisch bedrijf zou betreffen.

4.1.2.3. Artikel 11,4.1., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt onder meer :

> “De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.
> (...)”.

4.1.2.4. Het spreekt voor zichzelf dat de tijdelijke opvang van honden en katten van particulieren in een asiel geen uitstaans heeft met landbouw, zelfs “in de ruime zin”.

Dergelijke activiteit kan op het eerste gezicht evenmin beschouwd worden als para-agrarisch. Ze sluit immers niet aan bij of is niet afgestemd op de landbouw, ook al beweert de omzendbrief van 8 juli 1997 bij het voormelde koninklijk besluit van 28 december 1972, gedeeltelijk, het tegendeel.

Zelfs indien die omzendbrief enig verordenend karakter zou bezitten, moet hij, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, door de Raad van State buiten toepassing worden gelaten in de mate, zoals in casu het geval is, dat hij strijdig is met de inhoud van het koninklijk besluit van 28 december 1972.

Het antwoord op de parlementaire vraag waaraan de verwerende partij in haar nota refereert, lijkt een louter interpretatief, en geenszins een verordenend karakter te vertonen, zodat dit zelfs voor de verwerende partij niet bindend is.

4.1.2.5. Het feit dat de gebouwen waarin de betrokken activiteiten zullen worden uitgeoefend ooit een para-agrarische bestemming hebben gehad, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de activiteiten waarvoor thans een milieuvergunning wordt gevraagd strijdig zijn met de gewestplanbestemming, en de betrokken gebouwen thans voor een zonevreemde bestemming worden aangewend.

4.1.2.6. Om de hierboven aangegeven redenen is het middel ernstig en bijgevolg is de eerste schorsingsvoorwaarde vervuld;

4.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de partijen de volgende argumenten ontwikkelen :

4.2.1.1. De **verzoekende partijen** voeren in het verzoekschrift het volgende aan ter staving van hun moeilijk te herstellen ernstig nadeel :

> "Zoals hierboven gesteld, wonen verzoekers in de onmiddellijke nabijheid van de voormalige varkens-houderij, thans eigendom van de N.V. GILSIM (cf. ook het plan met aanduidingen in bijlage) :
> S de woning van verzoeker sub 1 ligt op minder dan 150 meter van de bestaande stallingen waar de honden zullen gehuisvest worden; verzoeker woont aan de Hogeweg nr. 9; de eigendom van verzoeker is ten opzichte van de geplande stal gelegen in de noord-noordoostelijke (wind)richting; verzoeker is cardioloog en health scientist, en werkt thuis, zodat de vergunde exploitatie hem tevens bij zijn werkzaamheden zal storen;
> S verzoeker sub 2 bezit sedert vele jaren de omliggende weiden aan het voormalige varkensbedrijf, waar hij zijn koeien weidt; zijn eigendommen liggen dus direct aanpalend vooral in noordoostelijke richting van de geplande hondenhokken;
> S verzoeker sub 3 woont aan het Elshout 8A; zijn woning ligt op ongeveer 145 meter van de inplantingsplaats van de hondenhokken, in zuidelijke richting; verzoekers kinderen hebben pas universitaire studies aangevat, en hij vreest dan ook dat zij in de blokperiode -eveneens een van de drukste periodes voor het dierenpension- veel last zullen ondervinden van het lawaai;
> S verzoeker sub 4 heeft in de loop van dit jaar na het overlijden van zijn vader diens woning aan het Elshout 6 geërfd; de eigendom ligt in zuidelijke richting ten opzichte van het geplande dieren-pension; de woning is gebouwd op 57 meter van de hondenhokken; verzoeker overweegt om, na de nodige aanpassingswerken te hebben uitgevoerd, zijn intrek in de ouderlijke woning te nemen;
> S verzoeker sub 5 is gevestigd aan het Elshout nr. 7, tegenover de inrichting; zijn woning bevindt zich op 100 meter ten zuidwesten van de hondenstallen;
> S verzoekster sub 6 woont op ongeveer 250 meter van de inrichting; zij is zich twee jaar geleden komen vestigen aan de Kespier omwille van de rustige omgeving, nadat zij in haar vorige woonomgeving te kampen had gehad met slaapproblemen ten gevolge van de geluidshinder veroorzaakt door een kippenkwekerij en -slachterij.

Verzoekers wonen te Asse in een rustige en bij uitstek landelijke omgeving, die gedomineerd wordt door verspreide woningbouw en landbouwactiviteiten.

Een nieuwe activiteit als hondenpension en -kwekerij in de bestaande stallingen zou ongetwijfeld een nefaste impact hebben op de omgeving en op het plaatselijke leefmilieu.

Verzoekers genieten nu nog van een geprivilegieerde rustige leef- en woonomgeving, die in gevaar dreigt gebracht te worden door de plannen van de N.V. GILSIM.

De uitbating van een honden- en kattenpension, gekoppeld aan het kweken van honden, in de bestaande stallen waarvoor tot op heden nog geen bouwaanvraag werd ingediend om die aan de noden van het nieuwe bedrijf aan te passen, past in casu duidelijk niet in de bestaande omgeving.

Op slechts een vijftig-tal meter van het dieren-pension staan reeds de eerste woningen, onder meer deze van verzoekers.

De meeste van deze woningen (waaronder bijvoorbeeld deze van verzoekers sub 1 en 2) zijn precies gelegen in de meest ongunstige windrichting ten opzichte van de geplande hondenhokken, namelijk ten noorden tot ten noordoosten en ten noordwesten.

Verzoekers en de overige bewoners lopen aldus het risico geplaagd te worden door allerlei ongemakken, zoals geurhinder, lawaai van de honden en katten die in het pension zullen ‘logeren’ en zich dus niet in hun normale leefomgeving zullen bevinden, een ver-hoogde insectenconcentratie ‘s zomers, het aantrekken van ongedierte, een toename van het verkeer, ...

Verzoekers hebben zich elk op volledig legitieme en toegelaten wijze ter plaatse gevestigd, en wensen niet dat hun woon- en leefomgeving binnenkort wordt gedomineerd door het geluid van blaffende honden.

De aanvraag komt er inderdaad op neer dat de nu rustige leefomgeving van verzoekers ingrijpend zal veranderen, niet enkel door de geluidshinder, maar tevens door het op- en afrijden van ‘baasjes’ die hun huisdier komen afzetten en ophalen. Vooral in de zomerperiode zal dit tot een ongezien(e) drukte leiden.

Dienaangaande kan nog worden vermeld dat de Raad van State in een schorsingsarrest nr. 59.234 van 25 april 1996 inzake een bouwvergunning, verleend voor het renoveren van een bestaande handelswoning en het inrichten van een katten- en hondenpension voor 100 honden en 60 katten, heeft geoordeeld dat het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel dat bestaat uit ‘de lawaai-, geur en luchtverontreiniging

welke een kattenpension (60 katten) en -asiel en een nieuwbouw hondenpension/asiel (80 grote honden + 20 kleine honden) teweegbrengen' 'om evidente redenen ernstig is en tevens moeilijk te herstellen' (cf. R.v.St., nr. 59.234, VAN DEN BUSSCHE, 25 april 1996, p. 7/8)".

4.2.1.2. De **verwerende partij** repliceert in haar nota dat de aangevoerde nadelen "te summier" zijn.

Zij betoogt in dit verband :

"1. Wat eerste verzoeker betreft gaat het om een cardioloog die thuis werkt 'zodat de vergunde exploitatie hem bij zijn werkzaamheden zal storen' ! ?
2. Wat tweede verzoeker betreft wordt enkel aangegeven dat deze eigenaar is van de omliggende weide van het voormalig varkensbedrijf, waar hij zijn koeien weidt. Ook hier dient de vraag gesteld te worden welk persoonlijk M.T.H.E.N. hier dan wel ingeroepen wordt.
3. De derde verzoeker geeft aan dat zijn kinderen universitaire studies hebben aangevat en dat hij vreest dat zij in de blokperiode veel last zullen ondervinden van het lawaai ! ?
4. De vierde verzoeker geeft aan dat hij deze woning onlangs geërfd heeft en van (plan) is om na de nodige aanpassingswerken te hebben uitgevoerd, in de desbetreffende woning te zullen gaan wonen. Vanzelfsprekend is er wat deze partij betreft (zie ook reeds hoger) ook geen actueel belang en evenmin een M.T.H.E.N.
5. Wat de vijfde verzoeker betreft wordt eenvoudig aangegeven dat zijn woning zich op 100 m ten zuidwesten van de hondenstal bevindt.
6. De zesde verzoeker geeft tenslotte aan dat zij woont op 250 m van de inrichting, en zij zich hier is komen vestigen omdat zij in haar vorige woonomgeving te kampen had met slaapproblemen tengevolge van geluidshinder veroorzaakt door een kippenkwekerij en slachterij".

Voorts wijst zij erop dat de verzoekende partijen allen wonen in agrarisch gebied, en niet in een woongebied.

4.2.1.3. De **tussenkomende partij** doet van haar kant in haar verzoekschrift tot tussenkomst gelden :

> "Overwegende dat het aan verzoekende partijen toekomt het risico op het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te bewijzen.
>
> Dat verzoekende partijen niet vermogen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te putten uit de ligging van hun woning tegenover de geplande inrichting nu deze laatste volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse gelegen is in het agrarisch gebied.
>
> Dat overeenkomstig de omzendbrief RO/97/5 kennels met uitgeruste hokken voor minstens 100 dieren uitdrukkelijk als para-agrarische bedrijven en derhalve als toelaatbaar in het agrarisch gebied moeten worden aanzien.
>
> Dat verzoekende partijen niet vermogen te verwijzen naar de gepriviligieerde rustige leef- en woonomgeving nu in het agrarisch gebied de te realiseren doelstelling landbouw is en residentiële bewoning slechts als uitzonderlijke gebruikswijziging en mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden kan worden toegestaan.
>
> Dat van de bewoners van een agrarisch gebied een hogere tolerantie ten opzichte van de ongemakken voortvloeiend uit de agrarische activiteit mag worden verwacht (R.v.St. nr. 72.612, 19 maart 1998).
>
> Dat het dichtstbijgelegen woongebied een woongebied met landelijk karakter is.
>
> Dat bovendien geen van de percelen van verzoekende partijen onmiddellijk palen aan de vergunde inrichting.
>
> Dat de percelen gelegen zijn in een gehucht met een uitgesproken landelijk karakter en een verwevenheid van functies, met name o.a. een voetbalterrein, een afbraakbedrijf en een tuinbouwbedrijf.
>
> Overwegende dat de overwegingen inzake geur-, geluids- en verkeershinder niet kunnen worden gevolgd.
>
> Dat de vergunde inrichting (voormalige varkenshouderij) na bouwvergunning zodanig zal worden aangepast dat aan de dieren een verblijf overeenkomstig de bepalingen van het K.B. dd. 17.02.1997 wordt gewaarborgd.
>
> Dat meer dan de voorgeschreven ruimte voorzien is voor de dieren zodanig dat de verluchting van de stallen geen impact zal hebben op de geluidshinder.

Dat de dieren tijdens de dag zullen gelucht worden en tijdens de nacht in de gesloten inrichting zullen verblijven.

Dat de inrichting van bijkomende isolatie zal worden voorzien.

Dat het risico op geurhinder uitgesloten is nu de dieren na aanpassing van de gebouwen in ruime en degelijk daartoe afgestemde vertrekken zullen verblijven.

Dat om diezelfde reden het risico op verhoogde insectenconcentratie moet worden afgewezen.

Dat deze bovendien van geen invloed kan zijn op de woonomgeving van eisende partijen welke niet in de onmiddellijke nabijheid van de vergunde activiteit gesitueerd is.

Dat het effect op de verkeersdrukte te verwaarlozen is.

Dat de toelevering van honden- en kattenvoer slechts maandelijks zal gebeuren.

Dat het kweken van honden geen verkeersoverlast met zich brengt.

Dat wat het hondenpension betreft het brengen en afhalen van dieren gespreid is in de tijd en bovendien door verzoekster een ophaaldienst zal georganiseerd worden.

Dat gelet op voormelde feitelijke overwegingen de hinder tengevolge van bijkomende trafiek van voertuigen te verwaarlozen is temeer daar in hetzelfde gehucht een voetbalterrein, een tuinbouwbedrijf en een afbraakbedrijf gevestigd zijn.

Overwegende dat daar waar een risico op een ernstig nadeel kan aanvaard worden inzake de vergunde activiteit m.b.t. het uitbaten van een hondenasiel dit niet het geval is wat betreft het hondenpension waar de gehuisveste dieren zullen dienen te beschikken over een vaccinatiekaart en slechts zullen aanvaard worden voor zover zij in goede gezondheid verkeren.

Dat om hogervermelde redenen eisende partijen geen blijk geven van een risico op een ernstig moeilijk te herstellen nadeel nu zij zich slechts baseren op vage beweringen die door de feitelijke gegevens worden weerlegd (R.v.St., nr. 48.516, 7 juli 1994)”;

4.2.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat deze argumenten als volgt worden beoordeeld :

4.2.2.1. Het is aannemelijk dat de exploitatie van een pension voor 160 honden en 100 katten een ernstige negatieve weerslag heeft op het leefklimaat van de omwonenden gelet voornamelijk op de geluidsoverlast welke die exploitatie kan teweegbrengen.

Die overlast is geenszins uit te sluiten, alleen al omdat de dieren overdag moeten worden “gelucht”, zoals de tussenkomende partij zelf aangeeft.

De eerste, de derde en de vijfde verzoekende partijen wonen respectievelijk op ongeveer 150, 145 en 100 meter van de inrichting.

Die afstanden zijn, gelet op de aard van de te verwachten geluidshinder, voldoende klein om van ernstige hinder te kunnen gewagen.

4.2.2.2. Vermits de betrokken activiteit, zoals hierboven is gebleken, zonevreemd lijkt te zijn, kunnen de verwerende en de tussenkomende partijen zich niet dienstig beroepen op het feit dat de verzoekende partijen in een agrarisch gebied wonen.

4.2.2.3. De te vrezen hinder is van die aard dat hij met een latere vernietiging van het bestreden besluit moeilijk, zo niet onmogelijk, adequaat kan worden hersteld.

4.2.2.4. Uit het bovenstaande moet besloten worden dat de verzoekende partijen aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen, en dat bijgevolg ook aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. GILSIM in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 24 augustus 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat de n.v. GILSIM had ingesteld tegen het besluit van 27 maart 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Asse houdende weigering van de vergunning voor het exploiteren van een dierenpension voor 300 honden en 100 katten, gelegen aan de Elshout 5 te Asse, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en aan de n.v. GILSIM de vergunning wordt verleend om op bovenvermeld adres een dierenpension voor maximum 160 honden en 100 katten te exploiteren.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig juni tweeduizend en een, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **R. STEVENS.**